

verborg hij ze wist niet allerlei achtergedachten, een wrok misschien

„Och! Betrouwbaar....” Huib schokte de schouders. „’t Is een eerzuchtige en opgejaagde, jaloersche man, ten deele bedorven in de groote wedstrijd. ’t Is jammer van hem Vroeger was hij anders natuurlijker, beter Help jij mij maar, Lieneke, dat ’k niet óók zoo word....”

„Hoef ik jou ’an te helpen!” lachte Pauline.

’t Was één hunner eerste treingesprekken. Want ze waren op reis gegaan, voor een dag-of-wat maar, en niet buitenslands. Het werd te duur, en: „we zouden toch immers geen oog hebben voor hoge bergen en kerktorens,” had Pauline gezegd. Door vaderlandsche bosschen, over heien en weien, door vredige dorpen en oude stadjes, zwierven en droomden ze samen. Dit „huwelijksreisje” — dat het geen onophoudelijke liefdesroes, geen onverstoorbare zaligheid zou worden, had Hoogland vooruit geweten. Hij wist wat reizen beteekent. Hij kende den onvermijdelijken invloed van plotseling zonder je werk te zijn, van looze vermoedenissen en dreinige decepties. En ook de zoo mysterieuse gestemdheden der liefde, de onverklaarbare terugslag van drukkende triestheid na opperste extase en bevrediging — het was hem alles geen ontdekking. Maar iets van hooger waarde dan een ongestoorde, een altijd op dezelfde hoogte blijvende vreugde, werd hem en Pauline gedurende dit eerste onafgebroken samen-zijn in glanzende heerlijkheid geopenbaard: het, voor onmogelijk gehouden, tóch aldoor nog groeien, zich voortdurend verdiepen hunner innigheid, het elken dag weêr, en verrast en verrukt, iets nieuws en groots in elkander ontdekken — een gemeenzaamheid zonder weerga, en die door geen van beiden was vóórgevoeld. Waarheen zij ook bewogen hun als herboren persoonlijkheden, altijd nieuwe, verwonderlijk bekorende landstreken trokken zij tezamen door, zagen schoonheid in alles en overal, zich koesterende en vermeiende in het zalig besef, elkander, en dit heerlijk-verdiepte zien, voor altijd te bezitten, zich verliezende in de hierdoor ontsloten droom- en gedachtenwereld als in een grenzeloos paradijs. Aan elkanders van binnen-uit doorstraalde gezichten, méér dan aan iets dat van buiten-af tot hen kwam, ontvonkten zij, altijd opnieuw, hun zielsverrukking.

Het was op een vroegen ochtend, wakker geworden in de stille schemersfeer eener ouderwets provinciale, hem toch al min of meer vertrouwd geworden logementkamer, dat Huib, heller en dieper dan ooit te voren, zich bewust werd op het toppunt van zijn leven te zijn. Naast hem lag Pauline, achterover in haar blonde haren; zij sluimerde; over haar oogen de onvergelykelijke teerheid der zacht glanzige oogschelpen; amper hoorbaar de rhytmische ademhaling tusschen de even-maar-vanéén